

[Arbejdsministeren]

lovgivningen i den retning, som det er foreslået her, til at yde et bidrag til en mere reel ligestilling på arbejdsmarkedet mellem mænd og kvinder.

Fru Mette Madsen sagde, at venstre var tilhænger af ligestilling, men at man ville vente med at juble, indtil man så, hvad forslagene gik ud på. Jeg mener nu, at intentionerne fremtræder ganske klart, men det er indlysende, at rækkevidden af de enkelte bestemmelser altid må kunne undersøges nærmere, også kritisk, som fru Mette Madsen lagde op til det, og det er vi meget parate til at gøre i udvalgsarbejdet. Jeg håber, at det udvalgsarbejde, vi skal have, bliver et fordomsfrit, grundigt og konstruktivt udvalgsarbejde uden de mange massive forudfattede fordomsfulde holdninger, som man ofte møder, når man diskuterer ligestillingsproblemer mellem mænd og kvinder.

Til fru Mette Madsens beroligelse kan jeg sige, at nogle af de problemer, som blev rejst i indlægget, allerede er klaret i bemærkninger til forslaget, herunder også spørgsmålet om ansættelse af kvindelige skuespillere, så der bliver ingen problemer hverken på Det kgl. Teater eller andre teatre i forbindelse med denne lovgivning her.

Fru Grethe Fenger Møllers indlæg faldt i to dele, som man kan sige var meget forskellige. Den første del af indlægget var et meget positivt, et meget konstruktivt indlæg, jeg havde nær sagt et indlæg, der var formanden for Dansk Kvindesamfund værdigt, hvor der blev givet tilslutning til intentionerne og til synspunkterne, hvor der blev givet tilslutning til den model, som lovforslaget er bygget op omkring, hvor man siger, at hvis arbejdsmarkedets parter, organisationerne, selv kan løse problemerne ad overenskomstvejen, så skal de fortsat have mulighed for at gøre dette. Hvor man også understregede, at selv om man ikke kan løse ligestillingsproblemet ad lovgivningens vej alene, så kan man yde et bidrag, som jeg var inde på det før.

Men da vi så kom til anden del af indlægget, så var det, ligesom om det ikke længere var formanden for Dansk Kvindesamfund, men formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, der havde ordet. At det skulle være en forskelsbehandling af kvinder og betydende en reel diskrimination af kvinder, at arbejdsgiverne ikke fortsat kan afskedige en kvinde blot med henvisning til, at vedkommende er

gravid, som vi jo har set mange eksempler på det inden for pengeinstitutternes verden, inden for hele funktionærområdet og på det almindelige arbejdsmarked, er fantastisk at høre fru Grethe Fenger Møller sige i alvor i 1978. Jeg ved ikke, om fru Grethe Fenger Møller og andre så den fjernsynsudsendelse, som fru Lis Møller, tidligere medlem af folketinget for det konservative folkeparti, havde for nylig om abortproblemerne, hvor fru Lis Møller spurgte forskellige mennesker, som på ansvarlig måde arbejder med abortsøgende kvinders vanskeligheder, om de årsager, som kvinderne giver til, at de søger abort. Vi fik det svar, at en af hovedgrundene, der nævnes, er, at hvis vi bliver gravide, så mister vi vores arbejde. Så kan man oven i købet høre en kvindelig ordfører sige, at det er en diskrimination af kvinderne at forbyde arbejdsgiverne at afskedige en kvinde alene med henvisning til graviditet. Hvad er det for et argument, at hvis man pålægger arbejdsgiverne byrder – jeg mener meget begrænsede, meget overskuelige, meget administrerbare byrder i denne forbindelse – så vil det gøre det vanskeligere for kvinderne at få beskæftigelse ude i erhvervslivet? Kunne man ikke med lige så stor styrke sige det samme om ligeløn, som vi fik gennemført i sin tid, at hvis kvinder skulle have det samme for deres arbejde som mænd, ville der være en tilbøjelighed til at ansætte færre kvinder ude på arbejdsmarkedet? Skal det så føre til, at Dansk Kvindesamfund og andre skal til at afskaffe ligelønnen på arbejdsmarkedet for at give kvinderne en mere central stilling på vores arbejdsmarked? Jeg tror, at de kvinder, som i disse år i et meget stort tal melder sig på et meget vanskeligt arbejdsmarked, og som har store problemer med deres familier, skal støttes af lovgivningen, at vi skal støtte børnefamilierne, at vi skal støtte den gifte kvindes mulighed i stedet for af hensyn til nogle snævre og efter min mening ikke gennemtænkte arbejdsgiverindvendinger at sige: pas endelig på, vi må ikke gøre noget for kvinderne på dette område.

Så bliver der sagt, at der er tale om, at vi med dette om graviditet går ud over det direkte, der ligger fra EFs side. Det er ikke vores opfattelse. I direktivet ligger der udtrykkelig en henvisning til, at der ikke må ske en hverken direkte eller indirekte forskelsbehandling af kvinder. Vi har kun øn-